

Ændringsforslag, som det ærede Medlem sigtede til, alene af den Grund, at det vilde skabe et Præcedens i vor forfatningsmæssige Praksis, som Regeringen ikke ønsker at være med til at skabe. (*Rode*: De har selv krævet Folkeafstemning en Gang!). Det ærede Medlem sigter til den vestindiske Konvention, men dette var et ganske særligt Tilfælde, som ikke kan skabe Præcedens. (*Vilhelm Rasmussen*: Hvorfor ikke det?). Det behøver jeg ikke at udvikle nærmere. Men hvis der her vedtages en Bestemmelse, hvorved en Lovs Gyldighed knyttes til, at den godkendes ved en Folkeafstemning, vil dette blive et Præcedens, som ikke lader sig afvise, naar der er et Krav om Folkeafstemning med Hensyn til en hvilken som helst anden vigtig Lov. Jeg benægter, at det ærede Medlem har Ret i sin Paastand om, at der her i Salen skulde være et Flertal for at indføre denne nye konstitutionelle Praksis, og jeg benægter, at der er et Flertal derfor i Befolkningen.

P. Munch: Den højtærede Forsvarsminister bestræbte sig for at give Grunde for, at Regeringen og dens Parti ikke havde søgt nogen som helst Forhandling til venstre Side, men udelukkende samvirket med de konservative allierede, og den højtærede Minister gav den Begrundelse, at Venstre altid havde været et forsvarsvenligt Parti. Naar jeg tænker blot en lille Smule tilbage i vor politiske Historie, tror jeg nok, man tør sige, at i Aarene forud for 1905 vilde den højtærede Forsvarsminister ikke have faaet ret mange konservative Vidnesbyrd, der anerkendte Venstre som et forsvarsvenligt Parti. Naar vi vender vore Sind tilbage til den Tid, maa det vist erkendes, at en særlig Gruppe indenfor Venstre, den, som den højtærede Forsvarsminister tilhørte, for de fleste Medlemmers Vedkommende maaske kan falde ind under denne Betegnelse, men det gælder jo aldeles ikke, selv paa det Tidspunkt, den nuværende Statsminister. Jeg ved, og det ved ærede Medlemmer — og den højtærede Statsminister bedre end nogen —, at endnu indtil 1908 var den højtærede Statsminister en erklæret Antimilitarist, der ikke paa nogen Maade i militærvenlige Kredse vilde være blevet opfattet som Tilhænger af nogen Art af Forsvarsvenlighed. Jeg ved, at den højtærede Statsminister endnu paa dette Tidspunkt vurderede Københavns Søbefæstning og Landbefæstning paa ganske samme Maade, som vi gjorde; først i Aaret 1908 begyndte den Udvikling hos

den højtærede Statsminister, der førte ham til den 12. Februar 1909 at staa frem og forkynde sin Omvendelse for den danske Befolkning. Men hvor vil man i Tiden forud for 1905 i Udtalelser, som den Gang fremsattes af den nuværende højtærede Statsminister, finde Udtryk for en Tankegang, der kan betegnes med det før nævnte Ord? Jeg vil ikke tale om, at jeg tror, der vil være meget faa i Danmark, der vil knytte Ordet „forsvarsvenlig“ til den ypperste Høvding, som nogen Side samlede det danske Venstre: Hørup. Jeg tror, jeg tør sige, at naar den højtærede Forsvarsminister forkyndte en saadan Forsvarsvenlighed som et karakteristisk Mærke for Partiet Venstre, da er dette en fuldstændig Vildfarelse. Den Politik, man nu fører, er Udtryk for et nyt Standpunkt. Hvis man var i Overensstemmelse med de Standpunkter, der var det gamle Venstres Politik i Tiden forud for 1905, saa havde det naturlige været at søge Samarbejde til de Sider her i Tinget, der repræsenterer de Anskuelse, som den Gang samlede den langt overvejende Del af Venstre.

Den højtærede Forsvarsminister rettede dernæst nogle Bemærkninger til mig vedrørende vor Stilling og den højtærede Regerings Stilling til Sagkundskaben, og den højtærede Minister sagde derom, at Rigsdagen var den afgørende Myndighed, Lovgivningsmagten havde Ret til at træffe sine Beslutninger; naturligvis skulde man høre de sagkyndige i Forvejen, men Afgørelsen laa hos Rigsdagen. Dette er vi selvfølgelig fuldstændig enige i, men naar den højtærede Forsvarsminister derefter siger: Men hvorfor i Alverden vil de Herrer have disse Udtalelser fra den militære Sagkundskabs Repræsentanter, hvilken Betydning kan det have for dem, som dog ikke vil bøje sig derfor? saa svarer jeg dertil, at det har for os den største Interesse, at den Opfattelse, som er vor, finder Tilslutning fra deres Side, som vore Modstandere saa ofte har ført i Marken overfor os og gjort Brug af overfor Befolkningen. Det er et Bidrag til Belysning af hele denne Sag, som vi anser for værdifuldt. — Jeg ønsker imidlertid at spørge den højtærede Forsvarsminister, om han siden Forhandlingerne i Gaar — da disse Spørgsmaal syntes at bryde noget overrumplende og overraskende ind paa ham — har klaret sin Stilling til den overraskende Opløsningstilstand indenfor det danske Officerskorps, som en Række Oplysninger i Gaar klarlagde, om den højtærede Forsvarsminister har skaffet sig Besked om, hvorvidt